

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Violy Takácsovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **JUDr. M. T.**, bytom I., B., zastúpený JUDr. M. G., advokátom, AK so sídlom v B., V., proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky**, Limbová 2, Bratislava, zastúpeného JUDr. M. S., advokátkou, AK so sídlom v B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vedúceho služobného úradu žalovaného zo dňa 8. novembra 2007 č. 23506-10/2007-OÚ, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/4/2008 -117 zo dňa 7. apríla 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/4/2008-117 zo dňa 7. apríla 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 8. novembra 2007 č. 23506-10/2007 ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - vedúceho služobného úradu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 22880-1/2007-OÚ zo dňa 10. septembra 2007 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 843,72 € k rukám jeho advokáta JUDr. M. G. v lehote troch dní od právoplatnosti tohoto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

1. Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia vedúceho služobného úradu žalovaného č. 23506-10/2007-OÚ zo dňa 8. novembra 2007, ako druhostupňového správneho orgánu podľa § 138 ods. 6 zákona o štátnej službe, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. 22880-1/2007-OÚ zo dňa 10. septembra 2007 o odvolaní žalobcu zo štátnozamestnaneckého pomeru v stálej štátnej službe vo funkcii hlavný radca, ku dňu 10. septembra 2007 podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/ 2001 Z. z. o štátnej službe v znení platnom v čase rozhodnutia (ďalej len „zákon o štátnej službe“) Krajský súd zároveň rozhodol tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

2. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Považoval ich za skutkovo správne a v súlade so zákonom.

2.1. Podľa názoru krajského súdu argumentácia žalobcu, podľa ktorej žalovaný pri aplikácii § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe mu mal ponúknuť iné voľné štátnozamestnanecké miesto a žiadať ho o súhlas na trvalé preloženie podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe nie je dôvodná. Aj trvalé preloženie podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe, o ktoré sa žalobca uchádzal, predpokladá, že daný služobný úrad prípadne iný služobný úrad v príslušnom rezorte má voľné štátnozamestnanecké miesto, na ktoré je možné štátneho zamestnanca preložiť. Z vyjadrenia žalovaného však jednoznačne vyplynulo, že všetky voľné štátnozamestnanecké miesta v rezorte žalovaný dlhodobo obsadzuje výberovým konaním a tento spôsob obsadzovania miest je plne v jeho kompetencii a žalobca má právo sa výberového konania zúčastniť. Krajský súd považoval postup žalovaného za súladný s § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe.

2.2. Krajský súd sa nestotožnil ani s názorom žalobcu, že došlo k takým procesným pochybeniam, ktoré by zakladali nezákonnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, keď sa nemohol vyjadriť k podkladom rozhodnutia z 10. septembra 2007, keďže podľa krajského súdu túto možnosť mal a aj ju využil v odvolacom konaní pred poradnou odvolacou komisiou a v ktorej boli všetky jeho námietky voči rozhodnutiu z 10. septembra 2007 vypočuté a vyhodnotené. Krajský súd zároveň podľa § 250b ods. 1 a § 250h ods. 1 OSP

nemohol prihliadnuť na námietky žalobcu vznesené po dvojmesačnej lehote a ktoré sa týkali tvrdenia žalovaného, že vedúci služobného úradu nemal oprávnenie vykonať organizačné opatrenie k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta zastávaného žalobcom. Krajský súd sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že pokiaľ obsadzuje voľné štátnozamestnanecké miesta výberovým konaním, nemohol žalobcovi ponúknuť iné voľné štátnozamestnanecké miesto a preto bol daný dôvod na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru a to aj s prihliadnutím na príkaz ministra zdravotníctva Slovenskej republiky č. 1/2007 a opatrenie vedúceho služobného úradu žalovaného č. 5/2007, ktoré boli vydané v súlade s uznesením vlády Slovenskej republiky č. 856/2006 z 11. októbra 2006.

2.3. Krajský súd konštatoval, že hoci žalovaný nedal v napadnutom rozhodnutí celkom vyčerpávajúcu odpoveď na jednotlivé žalobcove odvolacie dôvody, je z odôvodnenia zrejmé, prečo služobný postupoval tak, ako postupoval, z akého skutkového stavu vychádzal, ktoré právne normy aplikoval a ako uvažoval o ich aplikácii.

3. Proti rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Dôvodnosť odvolania odvodzoval žalobca v zmysle § 250ja ods. 3 OSP z toho, že postup žalovaného je v rozpore s zákonom o štátnej službe a Ústavou Slovenskej republiky. Je toho názoru, že súd sa dostatočne nevysporiadal s vecou a jeho argumentmi a vyvodil aj nesprávne závery. Je nelogické, aby úrad vypisoval výberové konania a zároveň prepúšťal zamestnancov a ak neboli dodržané procesné postupy a podmienky prvostupňového konania, tieto nemôžu byť zhojené ani v odvolacom konaní. Súd sa taktiež nezaoberal jeho diskrimináciou, prečo bolo zrušené práve jeho miesto a že žalovaný nepostupoval v súlade s § 29 a § 35 zákona o štátnej službe a neuviedol v čom sa zmenil opis činností pri ostatných štátnozamestnaneckých miestach pri zrušení jeho miesta.

4. Žalovaný navrhoval odvolanie zamietnuť a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Navrhol preskúmať včasnosť podaného odvolania žalobcom. Poukázal na svoje vyjadrenia vo veci podané 4. marca 2008 ako aj 23. marca 2010 a 1. apríla 2010 a uviedol, že pri znižovaní počtu zamestnancov vychádzal z uznesenia Vlády SR č. 856 z 11. októbra 2006 a úlohy B.1. uznesenia Vlády SR č. 1058 z 13. decembra 2006 a z gremiálnej porady ministra zdravotníctva Slovenskej republiky č. 37/GP z 29. januára 2007 a schváleného akčného plánu zníženia počtu zamestnancov. Stotožnil sa v celom rozsahu s dôvodmi

uvedenými v napadnutom rozsudku krajského súdu. Nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. 246c ods. 1 OSP v spojení s ust. § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c OSP v spojení s §§ 211 a nasl. OSP v medziach relevantných dôvodov podaného odvolania vzťahujúcich sa k preskúmanému rozhodnutiu a po ústnom pojednávaní a vypočutí účastníkov dospel k názoru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

6. Podľa § 40 ods. 2 písm. a/, ods. 4 zákona o štátnej službe, účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním z dôvodu zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním. Štátnozamestnanecký pomer sa skončí dňom uvedeným v rozhodnutí, najskôr však dňom doručenia rozhodnutia o odvolaní.

Podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe štátneho zamestnanca možno na základe jeho písomného súhlasu trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby

- a) v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby,
- b) do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby,
- c) do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby,
- d) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis činností štátnozamestnaneckého miesta, alebo
- e) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení pravidelné miesto výkonu štátnej služby.

Podľa § 125 ods. 1 zákona o štátnej službe konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ďalej len „Správny poriadok“), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 126 zákona o štátnej službe orgánom príslušným na konanie a rozhodovanie v prvom stupni je vedúci úradu vo veciach vymenovania do štátnej služby a vzniku štátnozamestnaneckého pomeru, zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie.

Podľa § 32 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Náležitosti rozhodnutia vyplývajú z ustanovenia § 46 a 47 správneho poriadku.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem a ich rozhodnutia nemožno považovať za skutkovo podložené a v súlade so zákonom. Súd prvého stupňa preto nerozhodol v danej veci vecne správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. Odvolací súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, v rozsahu, v akom bol žalovaným súdu predložený, v danej veci zistil, že vedúci služobného úradu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky rozhodnutím č. 22880-1/2007-OÚ zo dňa 10. septembra 2007 podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe skončil so žalobcom štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca v stálej štátnej službe vo funkcii hlavný štátny radca s miestom výkonu štátnej služby Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky ku dňu 10. septembra 2007.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca, v ktorom namietal zákonnosť postupu správneho orgánu prvého stupňa, ktorý bol v rozpore s § 40 ods. 2 písm. a/ v spojení

s § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe, tvrdiac, že služobný úrad mu neponúkol voľné štátnozamestnanecké miesto, pričom Ministerstvo zdravotníctva SR evidovalo viacero neobsadených štátnozamestnaneckých miest.

Vedúci služobného úradu žalovaného, ako druhostupňový správny orgán preskúmaným rozhodnutím podľa § 138 ods. 6 zákona o štátnej službe odvolanie žalobcu zamietol a svoje predchádzajúce rozhodnutie z 10. septembra 2007 potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný po preskúmaní napadnutého prvostupňového rozhodnutia a súčasne na základe stanoviska odvolacej poradnej komisie dospel k názoru, že služobný úrad v danej veci postupoval skutkovo správne a v intenciách zákona o štátnej službe. Konštatoval, že žalobcovi bolo dňa 10. septembra 2007 doručené skončenie štátnozamestnaneckého pomeru a oznámenie o výške a zložení funkčného platu a bol oboznámený o tom, že žalovaný má voľné iba miesta, ktoré sa obsadzujú výberovým konaním a preto ho nemôže ďalej zamestnávať.

8. Zákonným predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe je zrušenie štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca. Zrušenie štátnozamestnaneckého miesta žalobcu bolo preukázané

9. Ďalšou podmienkou skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe je preukázanie nasledovných skutočností:

- že štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe, alebo
- že služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo
- že voľné štátnozamestnanecké miesto sa obsadzuje výberovým konaním.

Ide o hmotnoprávne podmienky platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo strany zamestnávateľa. Ich splnenie musí preukázať zamestnávateľ v riadnom procesnom postupe, na ktorý sa vzťahoval v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru správny poriadok. Rozhodnutie musí tiež obsahovať náležitosti podľa § 46 a § 47 správneho poriadku.

10. Podstatou odvolania žalobcu proti rozhodnutiu z 10.9.2007 bolo to, že nemal príležitosť vyjadriť sa k možnostiam preloženia podľa § 29 ods. 5 zákona a postupom vedúceho

služobného úradu mu bolo odňaté právo pokračovať v štátnej službe v inom služobnom úrade, alebo inom odbore štátnej služby. Hoci jeho štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené k 31.8.2007, nemal možnosť vyjadriť sa k veci a po nástupe z dlhodobej práceneschopnosti 10.9.2007 mu bolo len doručené odvolanie zo štátnozamestnaneckého pomeru. Rozhodnutie žalovaného sa uvedenými dôvodmi odvolania žalobcu nezaoberá a zo spisovej dokumentácie ani nevyplýva, že by sa bol žalovaný vrátane konania na prvom stupni zaoberal otázkou možnosti preloženia žalobcu podľa § 29 ods. 5 zákona.

Žalovaný nepreukázal, že žalobca nesúhlasil pred doručením rozhodnutia s trvalým preložením na iné štátnozamestnanecké miesto.

Z obsahu zápisnice pred odvolacou poradnou komisiou vyplýva, že žalobca vyslovil súhlas s trvalým preložením na výkon štátnej služby v zmysle § 29 ods. 5 zákona a tiež žiadal, aby pred vydaním rozhodnutia sa mohol oboznámiť s podkladmi. Obsah zápisnice z rokovania odvolacej poradnej komisie na toto vyjadrenie žalobcu nereaguje. Odvolací súd sa preto nestotožňuje s názorom krajského súdu, že v konaní o odvolaní boli zhojené vady prvostupňového konania spočívajúce v tom, že žalobca nemal možnosť sa vyjadriť k podkladom rozhodnutia o odvolaní zo štátnozamestnaneckého pomeru a vyjadriť sa k veci z hľadiska ochoty prejsť na iné štátnozamestnanecké miesto. Samotná účasť žalobcu na rokovaní odvolacej poradnej komisie uvedené vady nemohla odstrániť.

Neuniklo pritom pozornosti odvolacieho súdu, že členmi odvolacej poradnej komisie boli dve osoby (z počtu 3 osôb) rovnakého mena a priezviska, ako sú uvedené v zozname zamestnancov na systemizovaných miestach v legislatívno-právnej sekcii ministerstva, v ktorej bolo zrušené miesto žalobcu a u ktorých mohla vzniknúť pochybnosť o ich nezaiterovanosti na výsledku konania vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. V postupe žalovaného pri ustanovení odvolacej poradnej komisie nebol podľa názoru odvolacieho súdu zachovaný princíp spravodlivého procesu.

11. Odvolací súd dospel k záveru, že je relevantná požiadavka žalobcu na zistenie a preukázanie takých skutočností, ktoré vylučujú aplikáciu § 29. ods. 5 zákona, t. j. možnosť jeho trvalého preloženia, keďže sám s takým preložením súhlasil. Také dôkazy v konaní nielenže neboli preukázané, ale príslušný orgán rozhodujúci vo veci sa touto možnosťou preukazateľne ani nezaoberal, a to ani v rozhodnutí o odvolaní žalobcu. Tvrdenie, prednesené

v súdom konaní, že žalovaný nemal voľné štátnozamestnanecké miesta nevyčerpáva celý predmet úpravy danej uvedeným ustanovením zákona.

Z logického a aj z gramatického výkladu ust. § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe jednoznačne vyplýva zákonodarcom sledovaný cieľ, že zamestnávateľ musí so zamestnancom, s ktorým chce skončiť štátnozamestnanecký pomer, viesť aktívny dialóg o jeho ďalšom možnom zotrvaní v štátnozamestnaneckom pomere. V prvom rade musí zamestnanca vyzvať, či je alebo nie je ochotný prejsť na iné pre neho vhodné miesto výkonu štátnej služby, čo sa v danom prípade nestalo. Odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu nie je preukázané, že by sa so žalobcom pred doručením rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru viedol dialóg o možnosti alebo nemožnosti jeho preloženia na iné voľné štátnozamestnanecké miesto v zmysle podmienok ustanovených v § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe.

12. Pokiaľ ide samotný dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru uvedeného v rozhodnutí žalovaného, t. j. že „voľné pracovné miesto sa obsadzuje výberovým konaním“, z predloženej dokumentácie vyplýva, že v sekcii legislatívno- právnej (v ktorej bolo zrušené systemizované štátnozamestnanecké miesto obsadené žalobcom) bolo voľné jedno štátnozamestnanecké miesto. Z dokumentácie ani z rozhodnutia však nevyplýva jednoznačne samotný fakt, aké konkrétne voľné štátnozamestnanecké miesto sa v konkrétnom čase rozhodnutia „obsadzuje“ výberovým konaním (nebol uvedený termín vypísania výberového konania, podmienky výberového konania, požiadavky na uchádzačov). Nestačí, že zamestnávateľ oznámi zamestnancovi s ktorým chce skončiť štátnozamestnanecký pomer podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe, že voľné miesto (bližšie nekonkretizované) sa obsadzuje výberovým konaním, ale voľné štátnozamestnanecké miesto sa v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru musí reálne obsadzovať výberovým konaním, inak je nutné považovať takéto miesto za miesto voľné a zamestnávateľ je povinný ho ponúknuť zamestnancovi s ktorým chce skončiť štátnozamestnanecký pomer.

Iný výklad ustanovenia § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe nemožno pripustiť, nakoľko by sa takýmto zúženým výkladom prakticky znemožnil postup podľa ust. § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe a išlo by o obsolentnú právnu úpravu. Zamestnávateľ v zmysle uvedeného ustanovenia zákona o štátnej službe musí totiž ponúknuť zamestnancovi akékoľvek voľné miesto výkonu štátnej služby, ktoré má k dispozícii v dobe skončenia

štátnozamestnaneckého pomeru, nielen miesto zodpovedajúce pôvodnému opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca, záleží len na zamestnancovi, či ponuku prijme alebo ju odmietne. Ustanovením § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe sledoval pritom zákonodarca legitímny cieľ a to v prvom rade ochranu štátnych zamestnancov pred stratou zamestnania, ak je ochotný zamestnanec pracovať aj na inom mieste v štátnej službe a taktiež následnú hospodárnosť nakladania so štátnymi prostriedkami.

13. Keďže preukázateľne neboli splnené zákonom stanovené podmienky na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe, tak nemohol nastať ani zákonom predpokladaný následok, platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe.

14. Rozhodnutie žalovaného a aj prvostupňové rozhodnutie trpí aj absolútnym nedostatkom dôvodov, neobsahuje jasnú a presvedčivú argumentáciu o splnení formálnych a materiálnych podmienok skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Rozhodnutia postrádajú uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol orgán, ktorý rozhodnutie vydal vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníka konania a s jeho vyjadreniami k podkladom rozhodnutia (§ 47 ods. 2 správneho poriadku). Uvedené zistenie odvolacieho súdu v konkrétnostiach rozvedené v bodoch 10- 12 tohto rozsudku ale vyplývajúce už aj z vizuálneho pohľadu na preskúmané rozhodnutia, musel odvolací súd posúdiť ako podstatnú vadu konania a rozhodnutia, a to ex offo.

15. Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP zmenil tak, že zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného a na základe okolností v danej veci aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/, d/ a e/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Odvolací súd ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní nezaoberal, nakoľko tieto by nemali na rozhodnutie odvolacieho súdu žiadny vplyv.

Odvolací súd nezistil skutočnosti odôvodňujúce odmietnutie odvolania ako oneskorene podaného, keďže žalobca podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote.

16. Odvolací súd o náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1. Žalobcovi priznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní úspešný. Priznal mu náhradu trov konania, ktoré mu vznikli zaplatením súdneho poplatku za žalobu a odvolanie po 66 € a právnym zastúpením advokátom za úkony právnej služby: prevzatie veci vrátane prvej porady s klientom, zastupovanie na pojednávaniach na súde prvého stupňa dňa 10. marca 2010, dňa 31. marca 2010 a podanie odvolania z 1. júna 2010 a na odvolacom súde dňa 24. augusta 2010 podľa § 11 ods. 3 Vyhl. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. vo výške 120,23 Euro za jeden úkon, t. j. celkom za 5 úkonov spolu 601,15 Euro a za účasť na vyhlásení rozhodnutia súdu prvého stupňa dňa 7. apríla 2010 a na odvolacom súde dňa 31. augusta 2010 podľa § 11 ods. 3 a za použitia § 14 ods. 5 písm. b/ Vyhl. 655/2004 Z. z. vo výške ¼ za dva úkony po 30,05 Euro, t. j. celkom 60,1 Euro, teda celkom 661,25 Euro a 7x režijný paušál po 7,21 Euro podľa § 16 ods. 3 Vyhl. 655/2004 Z. z., t. j. celkom režijný paušál 50,47 Euro, celkom trovy konania vrátane hotových výdavkov a súdnych poplatkov v sume 843,72 Euro. Vo zvyšnej časti uplatnených trov konania ich súd nepovažoval za potrebné na účelné uplatňovanie práva. Žalobcu zastupoval od začiatku konania advokát, ktorý si podľa súdu môže uplatniť trovy konania za prevzatie zastúpenia v súdnom konaní iba raz a nie dva krát, teda za konanie na súde prvého stupňa a aj na odvolacom súde, taktiež na účelné uplatňovanie práva v prípade súdneho prieskumu rozhodnutí nemôžu mať vplyv trovy konania za úkony, ktoré sú vo veci nadbytočné z pohľadu uplatňovania práva v súdnom konaní, a to rokovania s protistranou alebo porady s klientom a vypracovanie vyjadrení, keďže žalobné dôvody žalobca nemohol rozšíriť po uplynutí zákonnej lehoty.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 31. augusta 2010

JUDr. Ida Hanzelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Petra Slezáková